

Повертаючись до відомої фрази В. Черчіля, хочеться тепер відзначити, що, насправді, вона значно глибша та складніша за своїм змістом, ніж здавалось на перший погляд. І, можливо, якщо цей вислів прочитати вже в контексті всієї його промови, то можна буде говорити про якийсь новий, досі невідомий сенс цього меседжу.

Заїка О.В.,
курсант 1 курсу факультету підготовки
фахівців для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЗАХИСТ ТВАРИН – СПРАВА ЧЕСТІ ЛЮДЕЙ!

*Звірі – це тобі не люди,
з ними домовитися можна*

Це і ще дуже багато різних висловів про тварин викривають одне дуже точне формулювання: хоча тварини позбавлені способу розмовляти, задумуватися й мислити, проте інколи вони представляють більшу цінність суспільству аніж люди. Так як люди, навіть, які не хочуть, роблять те, що не прийнято в цивілізованому суспільстві. Наприклад, Ви хоч раз бачили, щоб люди, які народились і проживають закордоном, приміром у Німеччині, виганяли тварин на вулицю або жорстоко поводитися, кидаючи в них речами, б'ючи їх, калічачи. В багатьох країнах Європи та Америки, до звірів ставляться набагато краще ніж в нашій, так би мовити, цивілізованій країні.

Як нам відомо, то увесь світ запроваджує закони про захист тварин. В яких говориться про те, як господарі, які жорстоко поводяться з тваринами несуть або кримінальну, або адміністративну відповідальність. В Україні, як мені відомо, теж застосовують певні заходи за для збереження життя тварин. Проте мені здається, що на даний момент вони не є ефективними. Майже по всіх містах нашої країни є організації, де волонтери піклуються і захищають права тварин, де люди, які є відповідальнішими можуть і хочуть забрати їх до себе. Але такі організації і притулки потребують сильної підтримки зі сторони держави.

Найважливішою проблемою, або навіть загрозою для життя, в містах нашої держави, я вважаю – поширення безпритульних тварин. Про-

те, нажаль, єдиним виходом для нашої держави в цій проблемі є масове винищення їх. Але ж такий спосіб вирішення проблеми не є ефективним. Адже зменшення тварин на певній місцевості призводить до того, що збільшується кількість доступної їжі. Це призводить до того, що, собаки з інших районів можуть переміщуватися в ті, де «корму», на їх думку, більше.

«В Україні до тварин ставляться, як до речей, – каже активістка зоозахисної організації FERIK Тетяна Гайдамака. – Основна причина стрімкого зростання кількості собак на вулиці – це неправильне поводження людей з тваринами і відсутність стерилізації. В Європі та Америці ці два пункти давно головні. Якщо тварина не є племінною особиною з родоводом, то господар зобов'язаний стерилізувати її відповідно до Конвенції про гуманне ставлення до тварин. А у нас багато хто не стерилізує, нібито піклуючись про здоров'я тварини. Але це дурниці! На щастя, останнім часом в Україні з'явилося безліч волонтерів, які займаються цією проблемою» (ukr.segodnya.ua).

Дійсно, в нашій країні з'являються доволі багато волонтерських організацій з приводу захисту тварин, проте вони дуже швидко перестають функціонувати. Адже, як я раніше наголошувала, кошти за для утримування таких притулків дуже мало в державному бюджеті.

Вивчаючи різні погляди про захист тварин багатьох інших країн – можу зробити висновок, що більшість країн Європи вже давно хотіли надати тваринам права. Першими хто запропонував це зробити, це була Іспанія у 2008 році. Проте вона прийняла рішення за для наділення права тільки деяким тваринам, приміром великі людиноподібні мавпи. Парламент держави визнав цю резолюцію дійсною та заборонив проводити досліди та залучення цих тварин у різних телевізійних та циркових розважальних програмах і зробив все за для покращення їх життя.

Поглиблюючись в історію (30-ті роки ХХ століття) можу з впевненістю сказати, що Німеччина стала першою країною, яка видала закон про захист тварин *Tierschutzgesetz*. «В новому Рейху жорстокість до тварин буде заборонена», - наголошував Адольф Гітлер.

Незадовго до цього вівісекція була заборонена, проте через деякий час знову дозволялась, але з деякими обмеженнями. Підкоряючись наказам Гітлера Герман Геринг проголосив, що того моменту буде діяти повна заборона дослідження на тваринах. Втім персональний лікар Гітлера запевнив його у тому, що вівісекція вкрай необхідна науці тогочасної Німеччини. З цієї причини заборона була переглянута, і 5 вересня 1933 презентовані 8 умов для проведення дослідів (зокрема невід'ємна анестезія і лімітування непотрібних досліджень). Примати, коні, собаки

та кішки здобули особливий статус, який не дозволяв застосовувати їх в дослідах, а дозвіл на вівісекцію мала можливість придбати тільки установа, а ніяк не суб'єкт.

Зняття заборони прокоментували таким чином: «це закон будь-якого суспільства - коли необхідно, можна принести в жертву одну особу заради всього суспільства».

Звіряче поводження з тваринами, на жаль, залишається для України повсякденністю. Незважаючи на Закон «Про охорону тварин від жорстокого поводження» у нас є, однак імовірність притягнути винних до відповідальності досить ілюзорна. Безумовно в Україні - мізерні штрафи, які ніяк не лякають і ніяк не гальмують гнобителів тварин. По суті через жорстоке поводження з тваринами враховано найбільший стягнення (ст. 89 КпАП) - аж до 357 гривень. А за муки або вбивство тварин враховане стягнення аж до 3400 гривень або обмеження волі аж до 2 років (ст. 299 ККУ). Але в практиці порушників до відповідальності ніяк не притягають: правоохоронні органи не бажають працювати над даною проблемою, і пускають подібні справи на самоплив.

Мостіпан Ю.О.,

курсант 1 курсу факультету підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

РІВНІСТЬ VS СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Уявлення людей про рівність і справедливість існують протягом мільйонів років. Можна сказати, що вони є незмінними супутниками людини, оскільки, навіть, первісному суспільству були властиві норми моралі, які теж торкались і рівності, і справедливості. Над цими питаннями розмірковували найбільш відомі мислителі різних епох. І в сучасному світі немає єдиного, універсального рішення щодо того, як же ці поняття розуміти? Чи вони є синонімами, чи протилежні за своєю сутністю? Я вважаю, що певна протилежність, певне протистояння між цими поняттями все-таки є і саме цим міркуванням присвячене моє есе.

Очевидно, що ці категорії є глобальними. Про рівність і справедливість багато розмірковують, про них багато пишуть і дискутують на цю тематику в різних сферах. І ці сфери дуже різні – філософська, юридич-